Δ. Πουρνάρας

ΑΠΟ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

Ὁ χρόνος εἶναι γρήγορος ἴσκιος πουλιῶν. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ποιητὴ ποὺ χαρακτηριστικὰ καὶ «χειροπιαστὰ» δείχνουν πόσο σύντομα περνάει ὁ καιρὸς μοῦ ἦρθαν ἄθελα στὸ νοῦ τὴν ὥρα ποὺ θριαμβευτὴς ἔμπαινε — προχθές— ὁ καινούργιος χρόνος.

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ὁ ἡμεροδείκτης τοῦ τοίχου ἐξέπνεε ἀργά. Ἔσβυνε σιγά—σιγὰ καθὼς τὰ τελευταῖα φύλλα ἔφευγαν.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς κι' οἱ μέρες. Βιάζονταν νὰ γίνουν παρελθόν. Κι' ἔφτασε ἡ ὥρα ποὺ ὅλα τέλειωσαν πιά. Ὅπως τὸ νερὸ στὸ ρυάκι τῆς πηγῆς ποὺ στέρεψε καὶ δὲν τρέχει. Σὰν τὰ φύλλα τῶν δένδρων τὰ φθινοπωριάτικα ποὺ πέφτουν. Λίγα στὴν ἀρχή. Πολλὰ μετά. Ὅλα στὸ τέλος καθὼς ὁ ἀέρας ποὺ περνάει σφυρίζοντας τὰ παρασύρει στὸ διάβα του. Θάρθη ὕστερα ἡ βροχὴ νὰ τὰ ἀποσυνθέση. Μένουν τότε τὰ κλαδιὰ ποὺ μοιάζουν ξερά. Ὅμως δὲν εἶναι. Μέσα τους ζωντανὸς τρέχει ὁ χυμὸς καὶ περιμένει τὴ πρώτη ἀνοιξιάτικη ἡλιαχτίδα γιὰ νὰ γίνη μπουμπούκι, φύλλο νέο, χυμώδης καρπός

Τώρα στὴ θέση του μπῆκε ἕνα ἡμερολόγιο καινούργιο. Παραφουσκωμένο ἀπὸ τὰ πολλὰ τὰ φύλλα. Χοντρό. Ὅπως πολλὲς εἶναι καὶ οἱ μέρες τοῦ χρόνου ποὺ ἄρχισε ἀφοῦ κάθε ἕνα φυλλαράκι ἀντιπροσωπεύει καὶ μία ἀπ' αὐτές. Φαντάζει παράξενα, μαθημένοι καθὼς εἴμαστε μέχρι χθές. στὴ θέα τοῦ λιγόφυλλου. Τὸ κυττάζεις καὶ θαρρεῖς ὅτι δὲν θὰ τελειώση ποτέ

Ὅμως θὰ τελειώση κι' αὐτὸ ὅπως τέλειωσαν στὸ παρελθὸν τόσα καὶ τόσα. Ὁ χρόνος φθείρει μάρμαρα τὰ σίδερα τὰ λυώνει. Μαζί τους κύλησαν οἱ ὧρες, οἱ μέρες, οἱ χρόνοι, οἱ αἰώνες. Ἔτσι κυλάει κι' ἡ ζωή. Οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται καὶ φεύγουν. Καί τί μένει;

Τ' ἀχνάρι τῶν ἔργων τῶν καλῶν ποὺ χώθηκε βαθειά. Ἡ εὐχάριστη θύμιση. Ὁ λόγος ὁ καλός. Ἡ καλωσύνη ποὺ γεννιέται μέσα στὴν ἄδολη καρδιά. Ὅπως ἀκριβῶς μέσα στὰ φύλλα γεννιέται ἡ δροσιὰ καὶ στὸν ἀπέραντο οὐρανὸ τὸ ξάστερο συναίσθημα. Ἡ ἀγάπη!

Ὅπως τὸ νήπιο ποὺ κάνει τὰ πρῶτα βήματα τὰ δειλὰ μέσα σ' ἕνα κόσμο ἄγνωστο καὶ μυστηριώδη μοιάζει τὸ καινούργιο μας ἡμερολόγιο σήμερα. Διάβηκαν τὰ πρῶτα φύλλα καὶ μαζί τους οἱ περισσότερες γιορτές.

Τ' Ἄη Βασιλιάτικα παιγνίδια — Κυρ'ακῆς χαρά, Δευτέρας λύπη — μπορεῖ νὰ χάλασαν κιόλας. Ἄρχισαν νὰ ξεθυμαίνουν τὰ σφυρίγματα τῆς καραμούζας καὶ τὰ χτυπήματα τοῦ ταμπούρλου.

Καὶ μπρὸς στὰ ἔκπληκτα μάτια τοῦ δίχρονου ἀγοριοῦ ἔσπασαν μὲ πάταγο οἱ πρῶτες πολύχρωμες φοῦσκες κα θὼς τὶς κρατοῦσε μὲ λαχτάρα στὰ χεράκια του.

Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ πρώτη ἀτυχία τῆς μικρούτσικης ζωῆς του. Καὶ νάταν μόνον αὐτή; Πόσες ἀρά γε ἄλλες θὰ ἀκολουθήσουν στὸ βραχὺ διάστημα τῆς ζωῆς ποὺ μοιάζει μὲ τὴ τροχιὰ ποὺ διαγράφει τὴ Γεναριάτικη ξάστερη νύχτα ἕνα ἀστέρι ποὺ σβύνει;

Αὔριο τὰ παιδιὰ θὰ ποῦν τὴ κάλαντα γιὰ τρίτη φορά. Καὶ τελευταῖα — ἐφέτος. Γιὰ «ἕνα περιστέρι μονό — μονὸ ποὺ πάει νὰ περάση τὸ ποτάμι». Θὰ ἀκολουθήσουν. τὴν ἐπιμένη, τὰ φῶτα, τὰ Θεοφάνεια. Ὁ Ἁγιασμὸς τῶν ὑδάτων.

Μιὰ λιτανεία ποὺ συναρπάζει καὶ γοητεύει μὲ τὴ λιτή της μεγαλοπρέπεια. Στὴ παγωμένη θάλασσα θὰ πέσουν τὰ παιδιὰ νὰ πιάσουν τὸ Σταυρό. Τὰ καράβια θὰ σφυρίξουν χαιρετιστήρια. Θὰ φτερουγίσουν φοβισμένα πέσα—δῶθε, ἀπὸ τοὺς κρότους τοῦ κανονιοῦ. Ἀπὸ στέγη σὲ στέγη ἀδέσποτα τὰ περιστέρια.

Θάρθη καὶ τὸ σούρουπο. Τὸ βράδυ: Πόσο θᾶναι μελαγχολικὸ ὕστερα ἀπὸ τόσες γιορτές. Γιὰ ὅλους. Καὶ κυρίως γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ ἀπὸ τὴν ἐπομένη ἀρχίζουν πάλι τὸ σχολειό. Ἂς εἶναι τ' Ἁγιανιοῦ. Τὸ πρωὶ δὲν θὰ ἔχουν σηκωμό.

Πόσο γρήγορα περνᾶνε τὰ χρόνια! Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη οἱ ναρές!

ΔΗΜ ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

Ράδιο - Ζορμπᾶ

Ραδιόφωνα μὲ μεγάλες εὐκολίες πληρωμῆς. WEGA GRUNDIQ καὶ αὐτοκινήτων BLAUPUNKT.

Διαθέτομεν ὅλα τ' ἀνταλλακτικὰ τῶν TRANSISTORS καὶ λυχνίας σὲ τιμὰς χονδρικῆς πωλήσεως.

Πλήρης ἐξυπηρέτησις ἐπισκευῶν καὶ ἐγκαταστάσεων ἐπ' αὐτοκινήτου.

Τὰ προς ἐπισκευὴν ραδιόφωνα παραλαμβάνομεν καὶ παραδίδομεν κατ' οἶκον, διὰ τοῦ αὐτοκινήτου μας.

ΤΗΛ. 54—58 ΠΑ ΤΡΕΩΣ 47

Ράδιο-Ζορμπᾶ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Τοῦ κ. Τ. ΣΟΥΒΑΛΙΩΤΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΑΛΑΝΔΡΙΤΣΑ

Τελευταίως οἱ κάτοικοι τῆς Χαλανδρίτσης, δι' ὑπομνημάτων των πρὸς τὴν κυβέρνησιν, ἐζήτησαν τὴν ὑποστήριξίν της ὑπὲρ ὡρισμένων ζητημάτων των. Ἂς γνωρίζουν ὅμως ὅτι ὡρισμένοι παράγοντες ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ ἀτομικὰς ὑποθέσεις. Κατὰ συνέπειαν ἐὰν εἰς τὴν κοινότητά των, ἔγινεν κανένας διορισμὸς χάριν οἱ συδήποτε κομματάρχου, αὐτὸ προφανῶς κρίνεται ὅτι ἀπαλλάσσει αὐτοὺς οἱασδήποτε ἄλλης ὑποχρεώσεως. Εἶναι ἐκ τῶν κυριωτέρων γνωρισμάτων τῆς νέας δημοκρατίας.

ΕΝΑ ΧΩΡΙΟΝ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΩΣ ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΟΝ

Ὁ Καταρράκτης, εἶναι ἕνα χωρίον διὰ τὸ ὁποῖον οὐδεμία μέχρι στιγμῆς ἐξεδηλώθη κυβερνητικὴ μέριμνα. Ἐν τούτοις τὸ ἄμοιρον ἀπὸ κρατικὸν ἐνδιαφέρον αὐτὸ χωρίον, ἀναπτύσσεται τουριστικῶς χάριες εἰς τὴν ἰδικήν του γραφικότητα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκεπτῶν ἰδίως ἐκ Πατρῶν, αὐξάνει ἱκανοποιητικῶς καὶ σταθερῶς. Μόνον ἡ προσοχὴ τῶν ἀρμοδίων, εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν συνεχοῦς μειώσεως.

Ο ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Εἰς ὅσα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κῆρυκα» ἐξ αἰτίας τῆς αὐξήσεως τοῦ βουλευτικοῦ μισθοῦ, ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Τζιλιλῆ, ἐρχόμεθα νὰ προσθέσωμεν μόνον τοῦτο: Οὕτως κατέστη ἀληθὴς ὁ προκλητικός. Οἱ δὲ βουλευταί μας, θὰ ἀκούσουν περὶ τούτου πολλά, ἐν καιρῷ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ.κ. ΚΟΙΝΟΤΑΡΧΑΣ

Οἱ κ.κ. ἀπανταχοῦ κοινοτάρχαι, θὰ ἔχουν ἀσφαλῶς ὑπ' ὄψιν των ἐκ δημοσιευμάτων ἑνός κοινοτικοῦ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου, ὅτι τὸ Κέντρον οἰκονομικῶν ἐρευνῶν τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ἐν Ἀθήναις, ἐξετάζει ἐπιστημονικῶς οἱονδήποτε κοινοτικὸν πρόγραμμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἤθελε ἀποσταλῆ, προσδίδον εἰς αὐτὸ μορφὴν εἰδικῆς μελέτης, βάσει τῆς ὁποίας ἀποφασίζεται καὶ ἡ χρηματοδότησίς του ἀρμοδίως. Οἱ κ.κ. πρόεδροι τῶν κοινοτήτων, ὀφείλουν νὰ καταρτίσουν πλήρη κοινοτικὰ προγράμματα, ἐφ' ὅσον ταῦτα δύνανται νὰ ὑποστοῦν δωρεὰν τὴν ἀναγκαίαν ἐπιστημονικὴν ἐπεξεργασίαν.

ΤΑΚΗΣ ΣΟΥΒΑΛΙΩΤΗΣ

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΟΥ ΣΙΝΟΣΟΒΙΕΤΙΚΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

Η ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

Τοῦ συνεργάτου μας κ ΠΗΤΕΡ ΤΟΜ ΠΑΠΠΑΣ

Τὸ Σινοσοβιετικὸ σχίσμα ποὺ ἀπ' τὸ ἔτος 1958 ἔλαβε ἀγεφύρωτες διαστάσεις εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸ τέλος τῆς μονολιθικῆς ἡγεσίας τοῦ Κρεμλίνου. Οἱ διαφορές ποὺ χωρίζουν τὴν Κίνα ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν εἶναι σοβαρές καὶ βασικές δι ἀνὰ ἐξομαλυνθοῦν οἱ σχέσεις τῶν δύο χωρῶν μέ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ Κροῦτσεφ καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Τσοῦ - Ἐ - Λάϊ εἰς τὴν Μόσχαν.

Καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις καὶ ἡ Κίνα ἔχουν τώρα ἐπιτύχει μία πρωσωρινὴ ἀνακωχή. Οἱ περισσότεροι διεθνεῖς Κρεμλινολόγοι παρατηρηταὶ πιστεύουν πὼς ἡ νέα Σοβιετικὴ ἡγεσία θὰ συνεχίση τὴν πολιτικὴν εἰρηνικῆς συνυπάρξεως μέ τὶς ΗΠΑ καὶ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ εἶναι ἡ βασικότερη διαφορὰ μεταξὺ τῆς Μόσχας καὶ Πεκίνου.

Συμφώνως πρὸς τὸ ποινικὸν κατηγορητήριον τῆς νέας Σοβιετικῆς ἡγεσίας ὁ Κροῦτσεφ φέρεται ὡς ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς Σοβιετικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς εἰς τὸ Κογκό, Σουέζ, Κούβα καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἡ προσωπικὴ ἡγετικὴ ἱκανότης τοῦ Κροῦτσεφ, ἢ μᾶλλον ἡ ἔλλειψις αὐτῆς ἦταν ὑπεύθυνη διὰ τὴν ἐπιδείνωσιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν χωρῶν τοῦ διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ συνεχίζει τὸ κατηγορητήριον τοῦ Σοβιετικοῦ πρεζιντιουμ.

Διὰ τὴν χρονιαίαν οἰκονομικὴν καχεξίαν τῆς χώρας πάλιν ὁ Κροῦτσεφ φέρεται ἔνοχος. Μέ θαυμαστὴν ταχύτητα ἡ νέα Σοβιετικὴ ἡγεσία ἀπέπεμψε τὸν Κροῦτσεφ καὶ ἐκλληρονόμησε ὅλα τὰ ἄλυτα προβλήματα τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ ἀντιμετωπίση μέ περισσότερη ἐπιτυχία. Μέ τὴν ἐξαίρεσιν τῆς Κίνας καὶ Ἀλβανίας ὅπου ὁ ἀναχρονισμὸς εἶναι γενικὸ μοτίβο ζωῆς, οἱ Κομμουνισταὶ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν καὶ Κεντρικὴν Εὐρώπην ἔχουν ἐξελικτικῶς προαχθῆ εἰς τὴν δευτέραν γενεάν ἡ ὁποία θέλει νὰ ζήση καὶ ὄχι νὰ πεθαίνη γιὰ τὸν Κομμουνισμὸ Ἡ Μαρξιστικὴ συνείδησις διελθοῦσα στάδια ἐξελίξεως ἔχασε τὰ δογματικὰ καὶ ἐξτρεμιστικὰ γνωρίσματα τοῦ μανιφέστου τοῦ Λένιν. Ἡ ἀποκήρυξις τοῦ Σταλινισμοῦ εἶναι ἀπόδειξις ὅτι τὸ εἴσιον ἐπαναστατικὸν στάδιον τῆς Κομμουνιστικῆς ἀναπτύξεως παρῆλθε.

Ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι οἱ κομμουνισταὶ θέλουν νὰ καλιτερεύσουν τὸν τρόπον τῆς καθημερινῆς των διαβιώσεως. Ἡ νέα Μαρξιστικὴ συνείδησις ἔχει μόνον ἐπιτρέπει ἀλλὰ ἀπαιτεῖ μερικὰ ἀπὸ τὰ κομφόρ τῆς μπουρζουαζίας. Ὁ Κροῦτσεφ γνωρίζων τὰς ἀνάγκας

ΠΗΤΕΡ ΤΟΜ ΠΑΠΠΑΣ

τοῦ λαοῦ ἦταν ὁ πρῶτος ἡγέτης στὴ Σοβιετικὴ Ἱστορία ποὺ ἄρχισε νὰ λαμβάνη μέτρα πρὸς μερικὴν ἱκανοποίησίν του ἀπεκήρυξε τὸν κολλεκτιβισμὸ ὡς ὑπεύθυνο διὰ τὴν παραγωγικὴν ἀδυναμίαν τῆς γεωργίας καὶ κτηνοτροφίας. Καταναλωτικὰ ἀγαθὰ καὶ μερικὰ εἴδη πολυτελείας ἄρχισαν νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισίν των εἰς τὴν Σοβιετικὴν ἀγοράν. «Τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ σύντομα θὰ φθάση τὸ Ἀμερικανικό» διεκήρυττε ὁ Κροῦτσεφ, ὁ ὁποῖος ἄφισε στοὺς ἀντικαταστάτας του τὸ ἀλλόδοξον αὐτὸ σχέδιον Τὸ «σιδηροῦν παραπέτασμα» τοῦ Στάλιν δέν κατέρευσε μέν ὡς τὰ τείχη τῆς Ἱεριχοῦς ἔχει ὅμως ἀντικατασταθῆ ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα ἄλλα παραπετάσματα ὀλιγώτερον ἀδιαπέρασταα καὶ περισσότερον διαφανῆ. Ὁ διεθνὴς Κομμουνισμὸς ἔχει τώρα διαιρεθῆ εἰς δύο ἢ μᾶλλον τρία στρατόπεδα τὸ φιλοσοβιετικόν, τὸ φιλοκινεζικὸν καὶ τὸ τρίτο ποὺ εἶναι καὶ τὸ μεγαλύτερον καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ κομμουνιστικὰ κράτη πού, ἐποφελθέντα τῆς διασπάσεως τοῦ μονολιθικοῦ κομμουνισμοῦ προτιμοῦν τὴν ἀνεξαρτησίαν. Καμμία προσπάθεια τῆς Μόσχας ἢ τοῦ Πεκίνου δέν θὰ δυνηθῆ νὰ σταματήση τὴν ἐξελικτικὴν αὐτὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Κομμουνισμοῦ ἡ ὁποία εἶναι ἐνθαρρυντικὴ ὄχι μόνον διὰ τὸν Κομμουνισμὸ ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπόλοιπον κόσμον. Χωρὶς αἰματηρὰς ἐξεγέρσεις ὅπως αὐτὴ τῆς Οὐγγαρίας οἱ δορυφόροι τῆς Ρωσσίας ἔχουν τώρα περισσότερες ἐλπίδες νὰ ἐπιτύχουν βραδέως ἀλλὰ ἀσφαλῶς τὴν ἀνεξαρτησίαν των. Ἡ νέα Σοβιετικὴ ἡγεσία δέν χάνει τὴν εἰρήνη καὶ διαλαλῆ μέ κλάδους ἐλαίας τὴν ἐπιθυμίαν εἰρηνικῆς συνυπάρξεως μέ τὰς ΗΠΑ καὶ τὸν λοιπὸν ἐλεύθερον κόσμον. Ἂν χῶρες μέ διάφορες πολιτικές φιλοσοφίες δύναντο νὰ συνυπάρξουν εἰρηνικῶς μέ τὴν Κομμουνιστικὴν κοινωνίαν τότε ἀσφαλῶς κομμουνιστικές χῶρες μέ διαφορὰν μόνον εἰς τὴν Μαρξιστικὴν συνείδησιν εὐκόλως θὰ ἐπιτύχουν μίαν εἰρηνικὴν διαβίωσιν.

PETER T. PAPPAS

Ἐπὶ τῇ βάσει ἱστορικῶν ντοκουμέντων καὶ κειμένων

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΑΥΤΟΥ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Ἡ μετοικία τοῦ Ἀποστόλου εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὁ ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἰς τὸ Βυζάντιον. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Ναοῦ καὶ ἡ μετοικία τῶν ἀποστόλων Λουκᾶ, Ἀνδρέου καὶ Τιμοθέου—Μαρτυρίαι Φιλοστράτου, Θεοδώρου Ἀναγνώστου, Γρηγορίου Θεολόγου, Ἰωάννου Χρυσοστόμου καὶ Νεστορίου. Τί λέγει Συμεὼν ὁ Μεταφραστής

ΤΟΥ κ. ΧΡ. Μ. ΕΝΙΣΛΕΙΔΟΥ π. Θ.

Δον

ε) — Ὁ αἱρεσιάρχης ΝΕΣΤΟΡΙΟΣ, ἀρχιεπίσκοπος Κων)πόλεως κατὰ τὰ ἔτη 428—431. Οὗτος ὀνομάζει εἰς τὴν «ἀναφορὰν αὐτοῦ καὶ τῶν σύν αὐτῷ ἐπισκόπων πρὸς τοὺς βασιλέας» τὸ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ, ἤτοι ναόν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Κων)πόλεως (Εὐσέβιος), «ΑΠΟΣΤΟΛΙΟΝ» (λέγεται καὶ Ἀποστολεῖον) εἰς τὴν ἔννοιαν, ὅτι τοῦτο ἐνέκλειε τὰς λάρνακας ὄχι ἁπλῶν τινῶν μαρτύρων, ἀλλὰ Ἀποστόλων (Π Ν. Τρεμπέλας), ὁποῖοι ἦσαν οἱ τρεῖς Λουκᾶς, Ἀνδρέας καὶ Τιμόθεος (παρὰ Μάνσι Συλλογὴ κλπ τόμ. 4, σελ. 1233. Παράβαλε καὶ Ἔγκυκλ. «Πυρσοῦ» ἐν λέξει Ἀποστόλιον). Καὶ

στ) — ΣΥΜΕΩΝ ὁ Μεταφραστὴς ὁ καὶ Λογοθέτης, λόγιος τοῦ Βυζαντίου, εἰς ἔν τὸν Συναξαριστὴν συγκεντρώσας τοὺς βίους καὶ τὴν πολιτείαν τῶν ἁγίων. "Ἠκμασε τὸν 10ον αἰῶνα καὶ εἶναι πολυγραφότατος Οὗτος ἐπιβεβαίως καὶ ἐπισφραγίζων πάντα τὰ ἀνωτέρω, λέγει εἰς τὸ «Ὑπόμνημα εἰς τὸν ἅγιον ἀπόστολον Τιμόθεον» τὰ ἑξῆς (κεφ. Γ' ἐδάφ. 11).

«.. Χρόνῳ δέ ὕστερον πολλῶν ἐρωτες θεῖοι τοῦ Κωνσταντίου, ὁ υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου, φημὶ τοῦ μεγάλου καὶ πρώτου Χριστιανῶν βασιλέως, τὸ λείψανον (τοῦ ἀποστόλου Τιμοθέου) ἐκεῖθεν (ἐξ Ἐφέσου) ἀνακομίζουσιν ὑπουργῶ τοῦ πόθου Ἀρτεμίω χρησάμενος (ὁ Κωνσταντῖνος). "Ος Ἀρτέμιος καὶ ζηλωτὴς Τιμοθέω τῆς καλῆς ἐκείνης παρρησίας γενόμενος, σύμμορφος αὐτῷ μετὰ ταῦτα κατέστη καὶ τοῦ θανάτου τῷ ὁμοιώματι, καὶ διὰ Χριστὸν μαρτυρίῳ κατεκοσμήθης. (ΕΠΜ τόμ 114, σελ. 772).

Ἐδῶ ὁμιλεῖ ὁ Μεταφραστὴς διὰ τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου εἶχεν ἀναδειχθῆ εἰς δοῦκα καὶ αὐγουστάλιον τῆς Ἀλεξανδρείας τῆς Αἰγύπτου καὶ εἶχεν ὀνομασθῆ πατρίκιος. Εἰς τοῦτον ἀνέθεσεν ὁ Κωνσταντῖνος νὰ μεσολαβήση, ὥστε νὰ μεταφερθοῦν ἐ'ς τὸ Βυζάντιον τὰ ἅγια λείψανα (σώματα) τῶν ἀποστόλων Λουκᾶ, Ἀνδρέου καὶ Τιμοθέου. Ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος ἐμαρτύρησε κατόπιν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ Παραβάτου τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου, ὅτε ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμην τοῦ μαρτυρίου του. Ὁ δέ Συμεὼν συνεχίζων προσθέτει καὶ ταῦτα:

«Ἐναποτίθεται δέ τὸ λείψανον τοῦ Τιμοθέου ἐν τῷ ἱερῷ Θυσιαστηρίῳ τοῦ περιωνύμου τῶν Ἀποστόλων νάοῦ—χειρὸς καὶ οὗτος ἦν τῆς Κωνσταντίνου καὶ πίστεως ἔργον — ὑπ' αὐτῇ τῇ μυστικῇ Τραπέζῃ χορηγὸς θαυμάτων,... καὶ Λουκᾶ καὶ Ἀνδρέου συναριθμεῖται. Θεοῦ τάχα φιλανθρώπως οἰκονομήσαντος, ἵνα ὥσπερ αὐτοῖς κοινὰ γέγονε πάντα, ὁ τρόπος ἡ μαθητεία τὸ κήρυγμα, κοινὸς γένηται καὶ ὁ τάφος καὶ κοινὴ τούτοις καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἀνάπαυσις». (ΕΠΜ τόμ. 114 , σελ. 772).

Ἐνταῦθα ὁμιλεῖ ὁ Συμεὼν ὄχι περὶ τῆς ΕΣΘΗΤΟΣ τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου κ.τ.τ., ὡς ἀνέγραψεν ὁ «εἰδικὸς» εἰς τὴν πρώτην του ἐπιστολὴν καὶ ἐπανέλαβε καὶ εἰς τὰς ἄλλας τρεῖς ἀλλὰ περὶ τοῦ σώματος τοῦ Πρωτοκλήτου διότι αἱ ἐσθῆτες δέν κατατίθενται εἰς τάφον οὔτε καὶ «ἀναπαύονται» ἐκεῖ, παρὰ μόνον σώματα ἁγίων καὶ φυσικὰ ἀπολαύουν, «τὴν ἐκεῖθεν ἀνάπαυσιν». Ἔχουν δέ μεγάλην ἀξίαν αἱ πληροφορίαι αὐταὶ τοῦ Μεταφραστοῦ, διότι προέρχονται ἀπὸ ἀρχαιότερα χειρόγραφα συναξάρια καὶ διότι ὁ Μεταφραστὴς οὗτος ἐχρησιμοποίησε ταῦτα μέ εὐσύνειδησίαν ἱστορικὴν καὶ μεγάλην προσοχήν. Παράβαλε Κ. Κρουμβαχερ — Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς Λογοτεχνίας, ἔκδοσις «Πατμύρου» Ἀθῆναι 1939, τόμ. Α' σελ. 202) καὶ Ἔγκυκλ. Λεξικὸν Κ. Ἐλευθεροῦδάκη, ἐν λέξει Συμεὼν. Ὅτι τέλος ὁ Συμεὼν Μεταφραστὴς σώματα ἔννοεῖ ἐνταῦθα καὶ ὄχι ἐνδύματα τῶν ἁγίων ἀποστόλων τὸ λέγει καθαρώτερα εἰς τὴν συνέχειαν τῆς ἀφηγήσεώς του, δηλαδὴ εἰς τὸ 12 ἐδάφιον τοῦ «εἰς τὸν ἅγιον ἀπόστολον Τιμόθεον ὑπομνήματος», πού ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τὸν μέντοι ναόν (τῶν ἁγίων Ἀποστόλων) Ἰουστινιανὸς (ὁ μέγας ἢ Α' 527 — 565) φιλοτιμότερον μετὰ τῆς χειρὸς ὕστερον τὴν τέχνην εἴσε νεγκὼν ἀνοικοδομεῖ λαμπρῶς, καὶ μετασκευάζει, καὶ κάλλος αὐτοῦ καὶ μέγεθος τὸ γε περὶ ὃν νῦν καὶ ὁρώμενον ἀποδίδωσι, πλὴν ἀπέσχετο μόνης (τῆς ἁγίας Τραπέζης) καλῶς ἐκεῖ καὶ ὁσίως ποιῶν, διὰ τὴν τῶν ἱερῶν λειψάνων κατάθεσιν. Δι' ὃ καὶ κατὰ μέσον ἐς δεῦρο τὸν ναόν ἵδρυται ἐξ ἀργύρου τὴν Τράπεζαν. τοῦ καθαρωτάτου, κατασκευάσας, ἐν αὐτῇ τε φιλοχρίστως τὰ Ἀποστόλων Χριστοῦ ἐναποθησαυρίσας ΑΓΙΑ ΣΩΜΑΤΑ» (ΕΠΜ. τόμ. 114, σελ. 772).

Τοῦτο ὅμως θὰ ἀποτελέση τὸ ἀντικείμενον ἑτέρου ἄρθρου, διότι δέν τελειώνουν ἔως ἐδῶ οὔτε οἱ Βυζαντινοὶ συγγραφεῖς, οὔτε τὰ κείμενά των, πού ὁμιλοῦν διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου μέ τὸ σῶμα του καὶ ὄχι μέ τὴν ἐσθῆτα εἰς τὴν Κων)πολιν. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πολλά, πάρα πολλά, τὰ ὁποῖα δέν πρέπει κανείς, εἰδικὸς τούλάχιστον νὰ ἀγνοῆ ἢ καὶ νὰ ἀντιπαρέρχεται ὡς ἀσήμαντα. Εἰς ταῦτα προσθέτω τώρα καὶ τὸν Λέοντα τὸν Γραμματικὸν Βυζαντινὸν συγγραφέα τοῦ 10ου ἢ 11ου αἰῶνος, ὁ ὁποῖος γράφει εἰς τὴν Χρονογραφίαν του περὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τὰ ἑξῆς: (Παράβαλε καὶ Ἐπιφάνιον μοναχὸν ἐν ΕΠΜ τόμ. 120, σελ. 216).

«Οὗτος ἐν Κωνσταντίνου πόλει ΛΕΙΨΑΝΑ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων εἰσήξεν Ἀνδρέου καὶ Λουκᾶ καὶ Τιμοθέου καὶ κατέθεσεν αὐτὰ ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων» (Ἔκδοσις Βόννης, σελ 87. Ἴδε καὶ ΕΠΜ τόμ. 108, σελ 1037 καὶ τόμ. 120, σελ. 177).

Σημειωτέον, ὅτι ἐδῶ ἐκ συγχύσεως, φαίνεται ἀναφέρεται ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ὡς ὁ μετοικήσας τὰ ἱερὰ λείψανα τούτα εἰς τὸ Βυζάντιον, ἀντὶ τοῦ Κωνσταντίου ,ποὺ εἶναι τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένον. Ὁμοίως σημειωτέον, ὅτι ὅταν, ὡς ἐδῶ, τὰ κείμενα καὶ οἱ συγγραφεῖς ὁμιλοῦν περὶ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ἐννοοῦν φυσικὰ πᾶν ὅ,τι ἀπὸ τὰ σώματα ἀπέμεινε ,τὰ ὑπολείμματα, τὰ ἐναπομείναντα ἢ ὑπολειφθέντα. Τὰ ἀπομενάρια αὐτῶν. Καὶ ἀρχικῶς μέν λείψανον τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν θάνατον καὶ τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς ψυχῆς, τῆς ζωοποιούσης τὸ σῶμα, λέγεται αὐτὸ τὸ σῶμα, κατόπιν δέ λείψανα τοῦ σώματος, μετὰ τὴν φθορὰν τῶν σαρκῶν, ὀνομάζεται ὁ σκελετός, τὰ ὀστᾶ καὶ ἡ κάρα αὐτοῦ, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπέμεινεν ἀπὸ τὸ σῶμα. Σώματα ἁγίων μέ τὸ σκελετὸν ἄφθορον συγκρατούμενον ἀπὸ σάρκας ἔχομεν π.χ. εἰς τὰ Ἐπτάνησα τοῦ Διονύσου τοῦ Γερασίμου, τοῦ Σπυρίδωνος, ἐν Προκοπίῳ Εὐβοίας (Ἀχμέτ'Αγᾶ) Ἰωάννου τοῦ Ἐώσου, ἐν Μυτιλήνῃ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου κ.ο.κ. ἐντὸς φερέτρων ἢ λάρνακος. Λείψανα δέ ὀστᾶ, κάραν κλπ, — ἐν Ἀγίνῃ τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, ἐπισκόπου Πενταπόλεως, ἐν Κρήτῃ τῶν ἁγίων Τεσσόρων κλπ ἐντὸς θηκῶν μετὰ ἢ ἄνευ τῆς κάρας αὐτῶν κ. τ. τ. ἐπὶ χρύσων ἢ ἐπ' ἀργύρων. Συνήθως πολλοὶ ἱεροὶ ναοὶ καὶ πολλὰ μοναστήρια κέκτηνται μικρὰ τεμάχια λειψάνων ἁγίων τὰ ὁποῖα περιβάλλουν μέ ὁλόκληρον τὸ μέρος τοῦ σώματος ἐπίχρυσον ἢ ἐπάργυρον, διότι νόμενον μόνον τὸ ἱερὸν λείψανον.

Αὐτὰ ἔχω νὰ εἴπω πρ